

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cismădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscrise nu se înapoiază.

Sibiu, 15 Februarie st. v.

Colegii noștri dela „Gazeta Transilvaniei” nu aprobă nici discursul rostit de dl V. Babeș în ședința dela 6 Februarie a dietei, nici manifestațiunea proiectată în onoarea d-lui Ludovic de Mocsáry.

Cât pentru discursul d-lui Babeș se promite, că ni se va arăta, „pentru-ce nu a putut să facă asupra-ne cel mai bun efect,” eară cât pentru manifestațiunea proiectată în onoarea d-lui Mocsáry, nu cercetăm motivele, nu discutăm, ci regretăm, că, în genere, cestiunea s'a pus în discuțiune publică.

Inițiativa pentru această manifestațiune n'a fost luată din partea partidului național; sînt câțiva Români, care au luat-o din partea „inteligentei” române în genere. Ia parte la ea cine voiesce, ear' cine nu voiesce, rămâne în rezervă și așteaptă să vadă, ce are să urmeze mai departe. Noi am rămas în rezervă, pentru-ca să vedem, care este curentul general, ce fac fruntașii partidului nostru și ce fac îndeosebi și colegii noștri din Brașov, pentru-ca nu cumva să le dăm un nou pretext de a ne căuta ceartă.

Părerile noastre personale în cestiunea aceasta sînt indifferente: vom face, ca totdeauna, ceea-ce trebuie să facem, ca să nu intrăm în conflict cu sentimentul public al Românilor, și dacă fruntașii partidului nostru vor socoti, că este oportună manifestațiunea, chiar și contra propriei noastre inclinări vom risca să fim din nou „dojenii” de colegii noștri dela „Gazeta”. Caci, încă odata, „Tribuna” nu este organul nostru, ci al unui partid cu oarecare organizațiune, și trebuie să ținem seamă de vederile oamenilor puși în fruntea acestei organizațiuni, se înțelege, fără-ca să ne simțim datorii a le și admite fără de nici o discuțiune, când ele nu ne împacă.

Și acesta e punctul de vedere, din care judecăm și asupra discursurilor rosite de dl V. Babeș. Noi scim, că dl V. Babeș e unul dintre fruntașii partidului, pe care îl reprezentăm și noi, scim, că d-sa este autorizat a vorbi în numele acestui partid, și atât ni e destul, pentru-ca să nu-i slăbim autoritatea. Dacă ar fi în aceste discursuri și în genere în atitudinea publică a d-lui V. Babeș ceva ce nu ni se pare în deplină consonanță cu programul partidului, ne mărginim a o accentua aceasta, însă fără-ca să ne pronunțăm, căci e treaba partidului să aprobe ori nu ceea-ce face unul dintre cei mai iluștri reprezentanți ai lui. Și pe cât scim

noi dl V. Babeș se bucură de încrederea partidului național. Ce-i drept, nu este cu puțință, ca cineva să lucreze, fără-ca să deștepte nedumeriri în inimile oamenilor de o fire mai prepuehnică, și așa se vor fi gășind poate oameni, care nu sînt mulțumiți pe deplin cu atitudinea d-nului V. Babeș. Acestia însă trebuie să-și deosebească, că ei de aici de acasă și din pozițiunea și cu relațiunile lor nu pot să scie tot atât de bine ca dl V. Babeș, ce este și ce nu este oportun în actuala situațiune. Se poate ca în adevăr dl V. Babeș să fi ținut lucruri, care pe mulți dintre noi îi jignesc, ori să nu fi ținut tot ceea-ce noi am fi dorit poate să se țină: trebuie să ne mulțumim cu convingerea, că d-sa a făcut ceea-ce credea de cuviință și ceea-ce anume d-sa poate în situațiunea, în care se află.

Nu putem dar' să ne unim cu colegii noștri dela „Gazeta Transilvaniei”, dacă ei vor fi creștând, că este oportun a se desavua atitudinea d-lui V. Babeș.

Căci dacă noi înșine ne vom desavua mereu unui pe alții, nu mai sîntem partid, nu mai însemnăm nimic.

Avem să desavuiăm și să izolăm pe cât se poate pe aceia, care nici nu aderă la programul partidului nostru, nici nu lucrează în sensul acestui partid, ci mai vîrtos își dau silința de a ne desbina.

Colegii noștri dela „Gazeta Transilvaniei” știu destul de bine, că s'au făcut și se fac și acum încercări de a fracționa partidul național, de a accentua conflicte între membrii lui și de a-l prezenta desunit mai ales în fața situațiilor de oarecare gravitate. Și aceste încercări de felul acesta au și reușit. Când lumea ne era mai dragă, ne pome-nim, că se fac grupări în partid și devenim mai mult ori mai puțin incapabili de acțiune.

Aceasta nu s'ar fi întemplat, dacă ne-am fi dat totdeauna seamă, le vine ori nu adversarilor noștri politici la socoteală ceea-ce facem.

Este o singură imputare ce i-se poate face d-lui V. Babeș: că a ținut să stee bine cu unii dintre adversarii partidului național și că adese-ori, de sigur fără de voie, le-a făcut servicii mari. Imputarea aceasta însă nu i-o pot face și colegii noștri dela „Gazeta Transilvaniei”, care, cu voie ori fără de voie, i-au făcut Părintelui Metropolit Miron mari servicii și au fost citați ca martori prețioși în coloanele „Telegrafului român”.

În „Nemzet”, în „Pester Lloyd”, în „Koložsvári Közlöny” și în „Te-

legraful român” se pornesc de odată o campanie, nu contra „Tribunei”, ci contra partidului, al cărui organ e „Tribuna”, și colegii noștri dela „Gazeta Transilvaniei” și cei dela „Luminătorul” mai stau încă la îndoială, ce trebuie să facă, ba pornesc chiar și ei altă campanie contra noastră.

Deocamdată ne mărginim a constata, că prin ori-și-ce neunire, fie chiar și numai aparentă și trecătoare, servim interesele adversarilor noștri, care lucrează cu multă stăruință, ca să sâdească neîncredere și discordie între noi.

Punem astăzi în vederea cetitorilor noștri un singur cas de asemenea lucrare, unul singur dintre multe, pe care le scim, pentru-ca să simțim cu toții, cât de mult trebuie să băgăm de seamă, ca în zelul nostru să nu servim pe adversarii noștri.

Revistă politică

Sibiu, 15 Februarie st. v.

Ne apropiem de pace. E cam riscat a afirma așa ceva; judecând însă după cel din urmă pas al Sârbiei s'ar putea dice, că conferința din București a făcut un depus armele sub presiunea voinei Europei; notele și alte manifestări oficiale ale lor erau pline de iubire de pace, ear' faptele stăteau totdeauna în contradicere cu cuvintele. În principiu voiau pace, în faptă însă nici unul dintre acele două state nu voia să sisteze înarmările, dîcînd fiecare, că celalalt trebuie să facă începutul în această privință. Acum vine regele Milan și dă ordin de demobilizare, și deodată cu aceasta se disolvă toate contractele de liferare și se concediază miliția. Cu un cuvînt armata sârbescă și poporul sârbesc au revenit la starea efectivă a păcii.

În legătură cu aceste se vorbește de vre-o câteva zile și de o schimbare în atitudinea Greciei; presiunea exercitată de puteri ar fi avut în sfîrșit efect. Și în legătură cu această schimbare se pune o crîșă ministerială. Dar' cum informațiunile se contradic dintr'o zi în alta, e

greu de pus vre-un temei pe aceste sgo-mote. În tot cazul o crîșă ministerială nu se prea înțelege; dela începutul mișcării grecesci, toate partidele s'au rostit pentru susținerea energică a revindicărilor elene; toate au declarat, că preferă mai bine războiul, decît să renunțe. În asemenea condițiuni o crîșă ministerială e imposibilă. Chiar dacă Grecia ar consimți să depună armele, nici un om politic nu va pute lua succesiunea d-lui Delymnis, căci toți sînt angajați în același sens.

În privința proiectului pentru expul-sarea principilor din Francia, prințul Jérôme Napoleon a adresat camerei franceze următoarea scrisoare deschisă:

„Domnilor mei deputați! Vi se propune de a da preste granițe pe membrii acelor familii, care guvernau odinioară în Francia. Legea exilării și a ostracismului e deschisă. Cel mai tare lovesce în acel debil, de care se teme. Voiți să faceți aceasta? Nu, d-voastre voiți să creați o lege pentru cei suspecionați, fără să aveți curajul de a numi pe cei suspecionați. D-voastre îi ilustrați într'o formă aproximativă, generală. E o întâia categorie, pe care o puneți la discrețiunea ministerului. Cel din urmă criminal are anumite garanții, d-voastre le nimiciți pe acele, și supliniți dreptatea prin poliție. Puteți pune d-voastre în aceeași treaptă pe Napoleon și pe Bourboni? Pe urmașii lui Filip Egalité, care prin ironia soartei reprezintă dreptul monarchiei, și pe mine, pe descendentul lui Napoleon I, care nimic nu poate fi fără suveranitatea națională? Eu cunosc exilul, în el am născut și în el am crescut. Ai mei, care au fost proscrisi prin sfînta alianță, au dus cu sine în străinătate o nebiruită patimă pentru patrie. Cine este dintre noi, care să nu fi fost vîdut în șirul emigraților? Și d-voastre voiți prin o asemenea proscrisie să mestecați pe adversarii seculari: pe Bonapartiști, pe apărătorii și pe soartă e, de a-i cîmăra și a-i război. Eu am comis eu? Ce lege am violat? Eu sînt cetățean francez. Acest titlu nimeni nu mi-l poate răpi. D-voastre înși-vă l-ați recunoscut. Judecătorii d-voastre au examinat atitudinea mea, au budulit prin hîrțile mele. Ce au aflat în ele? Nimic. Națiunea m'a însemnat cu 7,300.000 de voturi. Am așteptat eu mai nainte amenințările d-voastre, spre a recunoaște, că republica e o consecință logică a sufragiului universal? Guvernul d-voastre instituit prin o adunare monarhistă e numai o oligarchie parlamentară, care trăiește din persecuțiuni, aventuri și risipe și care se termină cu izolarea națională și cu miseria publică. Republica trebuie reformată, dar' nu-i permis a serăsturna. Democrația tot atîta lipsă are de autoritate, ca și de libertate. Dacă e o crimă a spune aceasta, pedeșiți-mă. Francia și istoria v' va judeca. Napoleon”.

E netăgăduit, că cuprinsul acestei scrisori în momentul de față nu e altceva, decît o provocare formală, și că sub urmările acestui pas vor avea să sufere atât prințul Napoleon cât și principii d'Orléani.

Foiața „Tribunei”.

Șofron pîcălitul.

Schiță din carnaval
de Nicolau Togan.

— Cum e vere Șofroane?! Ce stai așa drămboiat, de pare-că mâne ai să îngropi pe tată-tău?! Măi, nu ți-a fi frică de vre-o primejdie? — De ți-o fi teamă, ai toată dreptatea, că am înoptat și nu am trecut încă de Hoțesci. Glumă neglumi! Ușor ne-ar pute eși cineva în drum luându-ne drept nise sfârșiri de vite, ce merg la tîrgul din M. . . ; căci uită-te, lucrul naibii, pe-țitul nostru cade chiar pe tîrg de vite! Și se scii, vere, că în Hoțesci sînt mulți cărpaci blăstemați, cari își țin punga tot deschisă, ca să și-o umple pe nemuncite cu astfel de privilegii. Pe întuneceală și vreme slabă ca asta nici n'am umblat, de când m'a făcut mama! . . . Una să ți-o spun, vere Șofroane! Când se duce omul a peți, trebuie să-și poarte inima pe buze; să ridă, — să glumească cu toată lumea, căci după un nă-tărău nu se mărită nime bucuos, și apoi scii bine ce zestre grasă ne așteaptă, dacă vom ave noroc să ducem în satul nostru pe veduva Saftică din Mișelescii!!

Așa grăia Ștefănuț din Tufari către Șofron; — altcum v'er din frați cu el, — după-ce apu-caseră deasupra satului.

Și era om cu chibzueală Ștefănuț. Umblat prin țeară și lume, și cine umblă și trece prin multe, — scie multe din pățania sa. Una n'o scia Ștefănuț, că adevă pe sfatul muieresc să nu te duci nici odată prea departe, căci îți puni și capul în cele din urmă. Și-a adunat, ce e drept, cu sîrguința sa o avere frumușică; nu i-se părea însă destulă, ca să nu-i poată cărcăi nime nimic înaintea lui în Tufari. Șocotia deci, că dacă va ajunge și v'eru-seu Șofron prin o înșurătoare de treabă la o stare bună, — apoi amîndoi tot vor face cât un fruntaș din Tufari. — A și plecat dar' cu v'eru-seu Șofron la înșurate. O mai făcuse el asta în câteva rînduri, dar' nici odată nu li s'a sfetit cu zestrea. În treburi de ale pețitului era acasă Ștefănuț și scia prinde lucrul totdeauna de cotor, căci în tinerețe o pățise și el cu înșurătura ca Șofron.

Șofron la rîndul seu era și el holteiu în toată firea. Un lucru îl strica și pe el, că adevă îl socotiau fetele din Tufari drept holteiu din cei iertați. Își cercă dar' norocul la veduve. Zestrea era, cum spusei, la amîndoi lucrul de căpetenie. Avea, ce e drept, Șofron și în sat fată de seama lui, pe Chiva cea fățarnică, și și-au ros de mulți

ani încoace cojile la olaltă, dar' ea nu se putea hotărî cu una — cu două să meargă după Șofron, — până scia pe Lița al lui Sfiredeluș fecior în p'er. Plăcea dar' și pe neghiobul asta al lui Sfiredeluș, nu doară pentru firea lui, ci pentru boii tătă-șor; că avea, frate, 6 boi cât cotețele, de fîi era mai mare dragul să te uiți la ei, când îi mîna Lița la adăpat pocnind cu biciul cel șerpesc pe urma lor. . . .

Șofron v'edînd că v'eru-seu Ștefănuț lovise cuiul în cap, nu mai stete de loc pe gînduri, trase pistolul cel cu două țevi dela șerpar și dete două focuri strașnice, de gîndiai că se răstoarnă dealurile Tufarilor.

— Apoi de, vere Ștefănuț, să ne facem dar' voiă bună, cum ții tu; să audă și Chiva cea fățarnică din sat, că ne ducem a peți în Mișelescii! Să crepe de ciudă tălanița, căci mult e drăcoasă, crește-i-ar earbă înaintea uși! Socotește, vere, să mă mute ea pe mine cu vorba de pe o zi pe alta! Să mă facă ea pe mine să es din sat și să-mi iau nevastă din străini! Și încă v'eduvă, vere Ștefănuț! Unde îmi aduc aminte, că-i place mai tare de neghiobul ala al lui Sfiredeluș, — îmi vine să mă prăpădesc cu zile! Scii ce, vere Ștefănuț? Treacă, ducă-se! Da de va fi mai ispravnică Săftica din Mișelescii?! Apoi tot nu perd eu nimic! Că după-cum povestia

mumă-sa la tîrgul din V. . . alaltăieri către soa-cră-ta — eram și eu de față — e tare frumușică Săftica, vere, și-i stă bine de totului tot. O strică numai una, că e v'eduvă. Ei, vere Ștefănuț, dar' ce strică v'eduvia, direge zestrea! Căci dicea mumă-sa, că are Săftica moșie, vre-o cinci capete de vite și a adus o grămadă de bani din Țeară! Auziam, că la 1000 de zloți bani buni! Acestia sînt bani, vere Ștefănuț, în ziua de azi! Ce n'ai pute face în Tufari cu 1000 de zloți? Dacă îi apuc numai în șerpar, — apoi nu schimb cu un car de Sfiredeluși legat cu prăjină!! Într'un an de zile eu sînt judele Tufarilor și tu curator mare, vere Ștefănuț!!

Asta i-a și gîdilit să plece pe o vreme, ferească sfîntul, a peți pe Săftica din Mișelescii; prin glod până în butucul roșii, pe o ninsoare și prăpăstie, de să nu fi scos nici cănele din casă, și apoi se temeau de le tremura straița după cap să nu le scape paserea din mână.

Șofron una, — Ștefănuț alta, nici nu băgară de seamă, că Hoțescii au rămas departe în urma lor și se apropiu de Mișelescii.

În capul satului întălniră pe un fecioraș. — Măi, dragul badii, — dîse Ștefănuț către el — să ne spui tu, unde șede badea Culița a lui Cosor? Dar' bine să ne îndrepti, că nu am mai întreba toată lumea! Sciam eu

Prințul Napoleon, care pe sine se numește cel cu șapte milioane de voturi ales al națiunii, indică în această scrisoare calea, pe care ar dori el să umble asemenea vărului și unchiului său, spre a se ridica pe treptele tronului împăralesc. Mai înainte recunoașterea republicii și apoi alegerea capului țării prin popor, deoarece democrația are lipsă de autoritate: aceasta e reforma, de care după părerea Plon-Plon-ului are lipsă Franța, spre a ajunge din republică un imperiu. E greu a spune înainte, ce măsuri va lua guvernul francez față cu aceste manifestațiuni.

Interpelațiunea dlui Cogălniceanu.

Dl M. Cogălniceanu, având cuvântul, se suie la tribună pentru a-și desvolta interpelarea d-sale în privința deșterării a 6 Români.

D-sa declară, că această interpelare o face din trei puncturi de vedere: din punctul de vedere de naționalitate, de umanitate și de legalitate. Încât privește cele din urmă două puncturi de vedere, interpelarea este adresată guvernului dlui Brătianu; ear' încât privește punctul de vedere de naționalitate, apoi interpelarea este adresată nu numai guvernului român, dar' și celui din Budapesta, unde s'a discutat de mai multe ori cestiunea naționalității române față cu noi. Aceasta, adaugă dl Cogălniceanu, ne va permite și nouă să discutăm în parlamentul nostru cestiunea naționalității față cu poporul maghiar.

Dl Cogălniceanu declară, că nu aparține Daco-Românismului, decât ca istoric, dar' nu și ca om politic, că este cu totul de acord cu guvernul dlui Brătianu, că nu trebuie să se formeze în țeară foculare de disordine, de provocări și de revoluții față cu alte țări, că un stat mic trebuie să se țină în relațiile cele mai bune cu toate statele, că în fine este autoritar și om de ordine, și că d-sa este în poziție mai mult decât altul să facă această interpelare.

Diferența însă între guvern și d-sa este în privința măsurilor de înfrânare a disordinilor și provocărilor ce s'ar face la noi față cu alt stat.

Dl interpelator, după-ce face un lung curs istoric, insistând asupra relațiilor noastre cu poporul maghiar, dice, că interpelarea sa nu va fi luată într'un înțeles rău de cei dela Budapesta, precum nici de poporul maghiar, la a cărui amintoruză față cu poporul de preste Carpați, convențiile încheiate de dînsul și speră, că diplomația acestui domnitor, care avea o inimă românească și cugeta românește, va eși în curând la iveală.

Dl Cogălniceanu dice, că legea naționalismului în Ungaria nu este de loc păzită, și că dl Babeș, într'una din ședințele trecute ale parlamentului din Budapesta, pentru a fi ascultat și de majoritate și de minoritate, a avut curajul să dică, că copiii sei cunosc limba maghiară mai bine decât cea română și adaugă, că numai un singur deputat din Pesta, dl Mocșary, a avut curajul să declare, că se înșală aceia, cari cred, că Ungaria va pute deveni vre-odată un stat național maghiar.

Dl interpelator dice, că națiunea maghiară pe nedreptate caută să ne acuze, că facem propagandă în favorul Transilvaniei. Ungurilor le pare rău, că elementul român se împușnează în Transilvania, apoi a cui e vina decât a Ungu-

rilor, că nu dau Românilor de acolo un regim mai bun de viață. Dacă frații nostri din Transilvania vin la noi și ne cer ospitalitate, putem să le-o refuzăm? Nu! (Aplause). Nu putem să spunem o minciună și să ne tăgăduim originea noastră.

Dl Cogălniceanu protestă cu energie contra regimului, la care frații nostri sînt supuși în Ungaria și declară, că trebuie să dicem, că e destul până aci. Dl I. C. Brătianu, continuă dl Cogălniceanu, a declarat în senat, ca ministru, vorbind despre Transilvania, că nu poate să intre în certele dintre cumnatul și sora sa, dar' când cumnatul va ridica mîna să lovească pe sora, atunci va interveni spre a-l opri; e bine, această mîna trebuie s'o ridice acuma și să oprească pe Unguri să lovească naționalitatea română.

Dl Cogălniceanu descrie cu colori negre și plîngînd starea Românilor de preste Carpați și dice, că regele Carol trebuie să-și aducă aminte, că înainte de a deveni rege, era domn al Românilor.

Venind la obiectul interpelării, dl interpelator regretă, că Rusciucul a devenit refugiu unor Români isgoniți, a căror expulsiune după părerea d-sale a dat guvernului ungar un motiv, ca să asuprească și mai mult pe frații nostri de preste Carpați.

Terminînd, face apel la tinerețele dlui Brătianu, tinerețe strălucite, cari l-au adus pe banca ministerială, la simțimentele sale umanitare, la anul 1848 când, dice d-sa, mamele și rudele noastre plîngeau pentru isgonirea noastră și-l conjură să-și aducă aminte de Români expulsați; de asemenea conjură și pe Regele Carol, pe fostul domnitor al Românilor, să nu lase, ca lacrimile mamei și rudelor expulsaților să ptezze istoria primilor ani ai regatului român.

Dl I. C. Brătianu, președintele consiliului, răspunzînd dlui Cogălniceanu, a dîs, că discursul d-sale se poate compara cu un foc de artificiu, și a rostit un discurs, care a fost ascultat cu multă atențiune și dese ori întrerupt de aplause.

Dl prim-ministru a rectificat mai întăiu unele dîse ale dlui interpelator, cumcă elementul român din Transilvania perind, va peri și întreaga Românie.

Eu cred, că nici elementul român, nici România nu vor peri. (Aplause prelungite.)

Elementul român nu va peri, nici odată precum n'a perit cu toate fanțiile. Ele vor fi efemere și elementul român va reînvia cu mai multă forță și cu o mai mare vitalitate ca mai nainte. (Aplause.)

Dl prim ministru declară, că d-sa a îmbrățișat totdeauna pe Români ori de unde au venit ei și desfide pe ori-cine să spună contrarul; respinge dar' acușafia, că nu este un bun patriot.

Venind dl Babeș și întrebându-l ce face cu Români din Transilvania, dl Brătianu i-a răspuns: omul care abia își cultivă grădina sa, nu mai poate să cultive și pe aceea a vecinului.

Relevînd cauzele, cari au motivat expulsația multor tineri, cari nu erau recunoscuți de cetățeni români și cari s'au servit cu pașapoarte străine, când a fost vorba să tragă la sorți, dl prim-ministru declară, că ea n'a fost motivată prin aceea, că doi tineri au împărțit nise proclamațiuni provocatoare; expulsația a fost cerută de interesele țării, pentru a i-se asigura liniștea și ordinea ei.

— Audit-ai, vere Stefănuț — dîse Șofron, după-ce oftase odată din bairile inimii — lucrul dracului, că Saftica umblă în măriș cu feciorul lui Cărtițoiu?! Sciam eu bine, că nu o să facem nici o ispravă, căci ne-a eșit în capul Tufarilor Fira Comăneasi cu gol înainte! . . . Hajda haid! . . . Noi mai umblăm și bătui prin Mișlesci! Am audit eu de mult de ștregarul ăla a lui Cărtițoiu. Măi, să-ți tai țundra și să fugi mîncînd pămînt de unul ca acela! Și muma Safticii dicea cătră soacră-ta în tîrgul din V . . . — eram și eu de față — că fata ei e slobodă de tot și se poate mărita după cine o va trage inima. Nu spunea nimic de feciorul lui Cărtițoiu!

— Nu te teme fricosule — dîse Stefănuț. Las să vină toată rușinea pe nasul ăsta! Și în sfîrșit doară nici noi nu sîntem nise muierotce. Dacă vedem, că nu-i nici o ispravă, — uită-te numai la Codubatura și la Suricul meu, — sciu ei să ne ducă, de unde am pornit. Doară nu va fi mințit muma Safticii cătră soacră-mea, că sînt verișoare?!

— Pst! grăiesce mai sub nas, vere Stefănuț, să nu ne audă cineva! — dîse Șofron.

(Va urma.)

Dsa spune, că a existat în țeară societatea „Transilvania“, înființată de Papiu Ilarian, că cu toți au ajutat această societate, care avea un scop cu totul umanitar și nici decum politic. Cu societatea „Carpații“ nu este tot astfel, scopul ei este politic. Membrii ei au mers cu drapel pe strade și au făcut demonstrațiuni la legațiunea austro-ungară, care a trebuit să fie păzită mai multe zile de poliție. Aceștia au indus în eroare pe Români din Transilvania dîcîndu-le, că au arme și centruri bine organizate și lăsându-i să creadă, că noi ca un singur om sîntem gata a ne rescua și a lupta pentru libertatea lor.

Inițiatorii societății „Carpații“, mulți din ei erau amicii dlui Cogălniceanu.

D. M. Cogălniceanu: Amicii mei!

Dl președinte al consiliului: Îmi pare bine că te lapești de ei.

Ai făcut apel la tinerețea mea, dle Cogălniceanu; ei bine, nici în tinerețea ăta, nici în a mea nu se va găsi vre-o proclamațiune, în care să se fi recurs la dinamită.

Dl M. Cogălniceanu: Dinamita nu era atunci inventată.

Dl președinte al consiliului: Dinamita nu era inventată, dar' existau asasinatetele și nici odată n'au recurs la acest mijloc.

Românul nu este capabil să comită omoruri și când asasinate s'au comis, autorii lor au fost străini. Chiar Barbu Catargiu n'a fost omorît de un Român. Dl Cogălniceanu trebuie să scie aceasta.

Dl Cogălniceanu: Nu sciu.

Dl președinte al consiliului: Trăește încă o persoană, care scie și care îți va pute spune.

Dl prim-ministru declară, că a expulsat pe acei tineri din propria sa inițiativă, pentru-că n'a voit să fie silit să facă aceasta.

Arată, că dsa mai mult decât ori-cine îi este teamă să se atingă de libertățile publice, că dacă poate fi acusat de ceva este, că este prea mult liberal, ear' nici decum tiran. Când opoziția va veni la putere, va vedea, că a mers chiar prea departe cu libertățile publice.

Dacă n'aș fi expulsat pe acei tineri, dacă n'aș fi dat o lovitură societății „Carpații“ pentru-că se-i vină mîntea la cap și dacă n'aș fi făcut să se înăbușeze răscoala ce se clocea pe marginea Dunării, ce ar fi devenit țeara, față cu desfășurarea evenimentelor ce se făcure la Filipopol (Aniștea bulgară).

Dl prim-ministru cere să nu fie silit să declare dela tribună, ce rol a jucat la 1848 bătrînul Ciureu și dice, că nu toți Români de preste Carpați sau de preste Prut trebuie primiți în triumf la noi. Nici o pădure nu este fără uscături.

Terminînd, dl președinte al consiliului își exprimă credința, că tinerii expulsați s'au dus să studieze . . .

Dl M. Cogălniceanu: Mor de foame.

Dl președinte al consiliului: Atunci am fi vinovați, dacă nu ne vom strînge pentru-că se-i ajutam și să nu-i lăsăm să moară de foame.

Rog pe dl Cogălniceanu să cerceteze cauzele, cari au îndemnat pe acei tineri să provoace disordine și se va convinge, că n'au fost împinși de dorul de țeară, ci de nise interese personale, pentru-ca unii să poată ajunge nu numai la putere, dar' și mai departe. (Aplause prelungite.)

După discursul dlui prim-ministru, discuția se închide, trecîndu-se la ordinea zilei.

După aceea ședința se suspendă.

Un lucru urît.

Deși sînt mulți și uniți în cugete și în simțiri, Români din țările coroanei ungare timp de douăzeci de ani au stăruit înzadar să se țină seamă de dorințele lor, fiindcă acei câțiva dintre dînsii, care stăruie în numele tuturor, nu se înțeleg între ei, ci lucrează unii, ca să zădărnicească ostenețele celorlalți.

Așa am dîs sînt acum câteva zile.

E ușor să o dîci aceasta, — se vor fi gîndit mulți dintre cetitorii nostri, — dară mai greu e s'o dovedesci.

Noi însă, când am dîs-o, eram convinși despre cele ce dîceam și ne formaserăm convingerea pe basa unui șir de fapte neîndoioase, pe care le cunosc dimpreună cu noi și mulți dintre cetitorii nostri. Era dar' de prisos să mai înșirăm fapte și să numim persoanele, care le-au sevîrșit, cel puțin de prisos, dacă nu chiar rău, căci multe din acele fapte sînt atât de urîte, încât reamintirea lor produce un sentiment de descurajare în toate inimile curate.

Pentru lămurirea acelor, care mai stau încă la îndoială, ne vom mărgini dar' la o singură faptă, foarte urîtă și aceasta, dar' nu din acele, care pot să descurajeze pe oamenii de bine.

Noi Români, deși din fire oameni chibzuiți, am fost și tot mai sîntem încă foarte naivi în viața publică. Nu ne șede rău naivitatea aceasta, fiindcă sîntem întrași de curînd în viața publică; deși nu ne șede însă rău, ea ne-a costat mult, și trebuie să avem de aici înainte ambițiunea de a nu ne lăsa să fim trași pe sfoară de ori-și-cine.

Ne aducem cu toții aminte, cum pe la începutul anului 1884, când Înalt Preasfinția Sa Părintele Metropolit Miron umbla să-și creeze o pozițiune politică prin conferința dela Budapesta, pe care o presi-dase, ne-am pomenit de odată, că în urma unei neînțelegeri ivite între fruntașii partidului național, o rudă foarte apropiată, un *alter ego* al Părintelui Metropolit Miron, dl Partenie Cosma, a ajuns președinte al comitetului electoral instituit de partidul național.

Trebuia să fim noi Români precum eram atunci, pentru-ca să ne împacăm cu situațiunea aceasta.

Tot atunci Părintele Metropolit face un fel de lovitură de stat și silește pe Părintele Nicolae Cristea să se retragă dela redacțiunea foii „Telegraful român“, eară dl Partenie Cosma era mare și tare într'un comitet ce se constituise pentru înființarea unui diar cotidian menit a fi organ al partidului național.

Era minunată situațiunea, pe care i-o creaseră cei dela curtea metropolitană din Sibiu: Părintele Metropolit mare și tare în grupul guvernamental și stăpîn pe „Telegraful român“, eară dl P. Cosma mare și tare în partidul național și stăpîn pe organul acestuia.

Este de sine înțeles, că o situațiune atât de minunată nu se sacrifică cu una cu două.

Erau în partidul național destui oameni, pe care îi cam gena tovrășia cu dl Partenie Cosma, însă e atât de greu să te strici cu un om, care i-te se impune cu oare-care stăruință și care a mai scuit poate să-ți auzăgească și interesele. Astfel dl Cosma era tolerat, însă diarul dorit de d-lui nu se înființa, fiindcă fruntașilor adevărați ai partidului nu le venia la socoteală să-l înființeze.

Astfel se produce necesitatea unei nouă combinațiuni.

Un grup de oameni independenți, cărora prea puțin le pasă de supărările d-lui P. Cosma și de ale Părintelui Metropolit, ia inițiativa pentru înființarea unui diar cotidian, de care să nu poată dispune nici Părintele Metropolit, dar' nici dl P. Cosma. Unii dintre inițiatori erau oameni cunoscuți și adese-ori chiar combătuți pentru vederile lor moderate, așa numiți „Șagunisti“, fosti „activisti“, dar' nimic mai puțin ca guvernamentali, oameni, care au dovedit în multe rînduri, că doresc în toată sinceritatea să ajungă la o rezolvare prin bună învoială a conflictului dintre noi și Maghiari, însă numai în condițiuni potrivite cu aspirațiunile noastre legitime și cu pozițiunea ce ni se cuvine în statul ungar. Convingîndu-se însă, că situațiunea s'a schimbat, și că nu pot găsi la Maghiari cuvenita bunăvoință și că numai unindu-ne cu toții vom pute răsbî, ei s'au unit cu cealaltă parte a partidului național și s'au angajat a persista și ei în politica de rezistență pasivă. Sînt oameni aceia, care au luat acest angajament, și dacă l-au luat odată, l-au luat din convingere și cu hotărîrea de a se ține de el și de a lucra în sensul lui.

Ei cu toate acestea nu se bucurau încă de toată încrederea compartisanilor sei: era făcută unirea, însă nu se uitase de tot desunirea de odinioară.

Era treaba omului pus în fruntea partidului să accentueze desbinarea, care a existat, pentru-ca să zădărnicească întreprinderea ce-l gena.

Și este în adevăr o admirabilă figură Președintele partidului național, care lucrează în înțelegere cu Președintele grupului guvernamental și profită amîndoi de relațiunile lor și de influența, pe care o au la metropolie și la „Albina“, ca să ne despartă pe noi de unii dintre fruntașii partidului, la care aderăm, și să ne discrediteze în cercurile naționale.

unde șede, că ni-e fîrtat vechiu, dar' n'am mai umblat pe la d-voastre de câțiva ani.

— Las pe mine, bădicule, — dîse feciorul — că după spusa mea îl puteți nimeri cu ochii închiși. Vedeți că umblați a peși și nu vreți să bateți clopotul într'o dungă. Se chiar lăfise ați vestea pe la noi, că pe seară au să sosească la turbata asta de veduvă dela noi nise pețitori, căci mai ieri-alaltăieri se povestea, că a stricat toameala cu feciorul lui Cărtițoiu. Se dice mai că teacă, — mai că pungă; că ar cere dela el mai asta, — mai cealaltă; scii ce, bădicule? Eu n'am ajuns încă să umblu în treburile de acestea, dar' vedeți, că vedușele sciu mai multe decât fețele cele mari și cu ele anevoie faci socoteală bună. Dar' să nu vă opăcesc! Cum întrați în sat, mînați tot pe uliță la deal, până veți da de un pod; apoi treceți podul, mînați pe mîna stîngă și întrați a cincia casă. O veți găsi d-voastre, că înaintea căsii stau răsturnați trei bolovani de peatră! Noapte bună! să vă fie călătoria într'un cîas bun!

— Să fii sănătos, dragul badii — dîse Stefănuț — când vei trece vre-odată prin Tufari, să nu faci să nu întri pe la mine. Întreabă numai de Stefănuț al Floarii!

— Hi, Codubatură!

Prea bine! admitem, că poate să o facă și aceasta ori-și-cine, dacă-l iartă firea, numai să poată găsi oameni, care se lasă să fie amăgiți ori intimidati prin presiuni.

Sunt însă lucruri, care nu se fac între oamenii cum se cade și de care oamenii cu minte se fereșc.

Să le spuie greco-catolicilor, că în Sibiu se înființează un diar ortodox, aderenților partidului național, că se înființează unul guvernamental, ear' Ma-ghiarilor, că diarul are să fie irredentist și condus de o gogoriță adusă dela Bucuresci, — toate aceste treacă ducă-se, numai să fie oameni, care le cred și nu bagă de seamă la cel ce le spune.

DL Partenie Cosma însă nu s'a măr-ginit la atât.

Publicul român a fost adeseori alar-mat de articole ori notițe apărute prin diare guvernamentale relativ la viața noastră publică. Erau denunțări și in-sinuări adeseori foarte urite în aceste, și se scia, că ele pornesc dela Părintele Me-tropolit Miron, se scia, deși nu se putea dovedi. Că și dl P. Cosma, chiar pre-când era președinte al partidului național, lua parte la această acțiune ocultă, că și d-sa trimitea notițe la „Pester Lloyd“ și la alte diare guvernamentale, aceasta tot n'ar fi presupus-o nici chiar cei mai bănuitori oameni.

Și cu toate aceste dl Partenie Cosma seria asemenea notițe, ba mai plătia și bani bine numerați celor ce le publicau, nu acum, decând s'a retras din partidul național, ci precând era președintele co-mitetului instituit de acest partid.

Și ce fin e țesută intriga dlui Par-tenie Cosma, fostul avocat și actualul di-rector al institutului de credit „Albina“?!

Atât e de fin țesută, încât a doua di după-ce se publicau asemenea notițe, aici în Sibiu se scia, că d-sa e cel ce le pu-sese la cale, ba în curând manuscriptul d-sale ne era pus la dispozițiune, ca să facem de el întrebuințarea ce vom crede de cuviință.

N'am făcut nici o întrebuințare. Ne-am mărginit numai a stăruî, ca dl P. Cosma să nu mai poată face treburile Părintelui Metropolit ca membru în comitetul parti-dului nostru și să înceteze a lucra pentru desbinarea partidului, din care n'a făcut parte ca aderent sincer.

Am stăruit înzadar: dl P. Cosma ori nu vrea, ori nu poate să fie cel puțin re-servat, dacă nu un aderent sincer al parti-dului național.

Prea bine! atunci aderenții sinceri ai acestui partid trebuie să scie tot atât de lămurit ca noi, că în materie de politică națională n'au să discute cu dl P. Cosma, cum nu discută nici cu Părintele Metro-polit Miron.

Vom publica dar' una dintre notițele puse la cale de dl P. Cosma și vom arăta întrebuințarea ce s'a făcut de ea. E un „Material bun pentru „Hermannstädter Zei-tung“ sau „Pester Lloyd“.

Manuscriptul se află în mâinile noastre și cine dorește, poate să-l vadă în biroul nostru redacțional și să se încredințeze din propria sa intuițiune, că e scris de mâna dlui Partenie Cosma.

Avem un fel de drept asupra acestui manuscript, fiindcă e vorba de noi înșine în el și ne arată invederat, cum președin-tele partidului nostru dedea material pentru foile guvernamentale cu scopul de a reînol desbinarea ce nu mai exista în partid și în ce fel s'au produs neînțelegerile, care au existat un timp oare-care în partidul național.

De aceea le dăceam noi sunt acum câteva săptămâni colegilor nostri dela Brașov, că nu sciu ce fac, când accentuează un conflict, care nu există în partidul nostru, precând Părintele Metropolit Miron scia de ce anume se pune tocmai acum în con-flict cu noi.

Cronică.

Convocare. Onor. membri ai „Reuniunii române de lectură din Sibiu“ se con-vocă prin aceasta la adunarea genrală anuală, ce se va ține Duminică în 7 Martie a. c. st. n. la 4 oare p. m. în localul reuniunii. (Strada Cislădiei nr. 7.)

Comitetul.

Camera advocațională din Sibiu împărțe-șesce, că dl Dr. Octavian Rusu, avocat în Sibiu, s'a indus în lista advocaților acestei ca-mere.

„Gașpar-Vodă“, dramă de I. Slavici, despre care am mai vorbit, se va reprezenta, după-cum anunță diarele din Bucuresci, încă în cursul ac-tualei stagiuni teatrale.

O mică societate de diletanți din Si-biu, constituită din meseriași români de aici, va reprezenta Duminică în 16/28 Februarie a. c. în localul privat de aici târgul vitelor Nr. 1, piesele: „Turnu-Măgurele“, tragedie într'un act și „Ar-vinte și Pepelea“, vodevil într'un act. După re-prezențațiune va urma petrecere cu joc. Înce-putul la 7½ oare seara. Prețurile de intrare: locul I 40 cr.; locul II 25 cr. Venitul e destinat în favorul înființării corului bisericesc din Sibiu sub. inf. Invitări speciale nu se fac. Oferte ma-rinimoase se primesc cu mulțumită și se vor cuita în public.

Întruniri literare la Bucuresci. A seară, Mercuri, — scrie „Epoca“ — a fost întrunire literară la dl Maiorescu. S'au cetit câteva pro-ducții haslii, — apoi dl Maiorescu a provocat o discuție serioasă și de toată importanța asupra inteligenței.

O conferință dela cercul instructiv din Bêrlad. În seara de 9 ale curente luni — scrie „Tutova“ — dl Ghibănescu, profesor la scoala normală din orașul nostru, a dat în resumat câteva notițe din viața poetului Al. Hrisover-ghi, (1811—1837), cum și apreițarea scrierilor sale. Înainte însă de a spune cine e, ne arată, că interesul ce avem de a studia pe micii poeți, e de a vedea, ce idei îi animau pe ei, ca apoi venind la cei mari să putem să-i apreițăm dreptul.

După timpul, în care a trăit el, intră în pleada poeților, ce deschid o nouă perioadă. În adevăr găsim în el ceva asemănător cu poesiile lui Conaki, Cârlova, Momoleanu, deosebindu-se în mici puncte. Toți cântă românesce amorul, lăsând la o parte mitologia grecească, care era rece pentru public, căci nu era înțeleasă. Co-n-a k i prin „amorul din preteșug“; Cârlova și Momuleanu prin poesiile lor ne arată o nouă direcțiune, ce apoi o urmează așa numiții capi ai poesiilor române. Arătând dar' timpul, cum și ideile, ce animau acel timp, din care Hrisoverghi face parte, intră în studiarea lui ca om, dându-ne notițe de viața lui, cum ni le dă Cogălniceanu în „viața lui Hrisoverghi“ (1837), alăturând și in-formațiunile proprii.

Hrisoverghi s'a născut în 1811, 27, Fe-bruarie și se trăgea din o familie veche grecească, cum ni-o arată Catemir în descrierea Moldovei. Urme de moșii sei aflăm prin cronici. Așa unul Manolachi Hrisoverghi comis pe la 1700 sub C. Duca, și pe la 1710 sub N. Mavrocordat (Let. II. 74, 269): Apoi în 1755 pe alt Hriso-verghi staroste de Putna (Let. III, 229.) Familia lui era boierească, judecând după no-țițele date, cum și după relațiunile poetului în viața socială. La 1818 rămâne orfan de tată. Primele cunoștințe le primesc dela das-căli greci în Chișineu, unde fugise familia de groaza eteriei. Apoi urmează în pensionatul francez al lui Monton, unde învăță franceza și germana. Pe la 1830 mântuie cartea și intră în armată, care se înființase în acel an. E se în 1833, se duce în Balcani pentru afaceri pri-vate, de unde se reîntoarce în 1834, când face poesia „Ruinele cetății Neamțului“, ca Cârlova „Ruinele Tirgovisei“. Aci vedem poetul animat de sentimente patriotice. Dar' nu era aceasta vocațiunea lui. Nu era chemat el să cânte patria; aceasta era rezervată lui Bolintinean. El e poetul amorului ca și Conaki, deosebire numai, că Conaki cântă amorul cu reflexiune, precând Hrisoverghi cântă amorul, căinându-se în același timp de nefericirile vieții, și mai ales de viața lui, căci atins de un morb, vedea la fiecare moment sfârșitul vieții. Deși in se avea moartea în spate, totuși el căuta a iubi și a cânta iubirea. N'a avut timpul să iubească mult, de aceea se vâitează; ear' nu că n'a gustat iu-birea cum pare a ne spune în câteva versuri. Dodat cu toate calitățile fizice spre a fi iubit el își acaparase o iubită gingașă, pe care ne-o descrie dl Cogălniceanu în viața lui Hrisoverghi, dar' îi tace numele de modestie.

Societatea „Carpați“ din Bucuresci și-a ales comitetul pe 1886 astfel:

C. C. Dobrescu, președinte. — D. Mo-roianu și C. Ghica Simionescu, vice-preșe-dinți. — I. Mihalea, cassar, I. Popescu, comptabil. — R. Popea, T. Dumbrăveanu, și G. Dobrescu, secretari. — Membrii: Gr. Alexandrescu, I. Popovici, N. Mihăi-lescu, Ioan Bobeș, N. Lupan și R. Go-logan.

Interpelarea relativă la expulsarea din România a celor șase Români ne spune „Epoca“ va veni din nou înaintea parlamentului. De astădată dl G. Mărzescu va desvolta la senat această interpelare.

Cai pentru Turcia. Din Gratz se comu-nică, că pe la stațiunea Pragerhof au trecut în di-lele din urmă trei trenuri separate cu câte 366 de cai ungurești. La Triest caili vor fi imbarcați și transportați la Salonic.

Nihilistii. Poliția din Moseva a pus mâna pe nisce proclamațiuni ale partidei teroriste, care anunță în curând nouă ateniate. Aceste procla-mațiuni au fost distribuite cu miile în tot orașul și pe strade, fără-ca poliția să fi putut descoperi până acum pe autorii și distribuitorii lor. Ele sunt foarte bine tipărite pe hârtie de lux.

Un canal maritim. Comisiunea parla-mentului german însărcinată de a mai examina proiectul de lege relativ la construirea canalului dintre Marea-Nordului și Baltica a înaintat par-lamentului raportul ei. Raportul conchide la necesitatea canalului pentru a asigura apărarea coastelor germane contra unui atac eventual. El face să reese, că în cas de rebel, flota im-perială, compusă din 16 cuirasate, ar pute să se găsească în fața unor forțe mai superioare, fie respectiv 74 cuirasate engleze, 54 franceze, 20 ruse. Canalul va permite vasele germane să meargă repede dela o mare la cealaltă.

Pigmalion.

(„Foița Românului“.)

Pigmalion, regele Tirului, fu fiul lui Matgen, sau Matan după cum spune istoria, sau fiul lui Belus, după-cum dăce Didona cătră Enea, în Eneida lui Virgiliu. După moartea părintelui seu, Pigmalion și sora sa Didona, sub tutela unchiului lor Sicheu, marele preot al lui Baal și al lui Melcart, și care era în același timp și soț al Didonei, domină împreună câțva timp asupra Tirului și Sidonului, adecă asupra litoralului Asiatic-Mare, cunoscut în vechime sub numele de Fenicia, în bibliă, țeara Canaanului.

După datele istoricului Sanchuniaton Fenicianul după cele culesse de logografi și istoricii greci din tradițiunile poporațiunilor din Asia-Minoră, Virgiliu însemnează în cartea primă a epopeiei sale o parte din viața lui Pigmalion, eoul tragediei în cinci acte, pe care cu frumos și recunoscut succes Teatrul Național (din Bucuresci) o dete în prima reprezentațiune, Marți seara, publicului bucurescean.

Pigmalion, spune legenda și istoria, precum și fericitul autor al tragediei de Marți seara, d. colonel Bengescu, îndată-ce eșl de sub tutela lui Sicheu, se arătă pe dîntregul ce avea să fie, adecă un fel de Nerone fenician, care trăi înainte de Nerone imperatorul Romei, cu v'ro 881 de ani, — deoarece ce acțiunea tragediei d-lui Ben-gescu se petrece cam acum 2713 ani.

Pigmalion a omorît pe tutorul seu, adecă pe cumnatul seu Sicheu, ear' Didona, urmată de sora sa Ana și de vre-o câțiva Feniciani, a fugit din Tir și s'a dus să fundeze Cartagena pe coastele mediterane ale Africeii vechi. Pig-malion, orbit de pofteirea-i nemărginită de bani, a pus tesaurele lui Sicheu pe lângă acelea ale regilor Fenicieii și stringe mereu prin crime, ne-dreptăți și omururi. Tofa, soția lui, Fadael și Baleazar copiii lui, sunt nenorociți din cauza acestei firi a stăpânului lor, și cu atât mai mult nefe-riciți, cu cât regele se lasă, nu totdeauna — căci poftea blăstemată a banului întinează în el ori-ce sentiment — dar' destul de des a fi do-minat de o curtesană, șireată, prefăcută și pri-mejdioasă, Astarbea, favorita . . . iubita lui.

Iubirea lui Pigmalion, accesele lui de spaimă, de sgârceni și de furioase și copilăresci bănueli au ostenit și desperat pe Astarbea. Fa-voarea și trecerea de cari se bucurau la curtea înverșunatului tiran pot fi într'o clipă pierdute pentru vecinică, ear' ea, puternica favorită, dată morței într'un minut. Și apoi, Astarbea iubesc și iubesc cu acea neînfrănată pasiune a fe-meii pierdute, care vâdându-și cu nepăsare trupul, își înfige în inimă cu neîntrecută putere junghiul iubirii pentru un om, care adese-ori nici nu merită să se scalde în oceanul amorului de cur-tesană. Acest om, iubit cu amar de curtesană, de Astarbea, este Ioazar. Pentru el, Astarbea își pune viața în joc în fie-ce moment; pentru iubirea ce simte că o înalță la vederea lui Ioazar, Astarbea înfruntă și doboară pe Regina Tofa, împinge pe rege a-și blăstema copiii, se vinde la primul venit și în special lui Malachon, pe care îl omoară. — si în mijlocul acestor nelegiuiri, a căror privire și conștiință ar trebui s'o trăsneasca, Astarbea rămâne în picioare, nebiruită, invulne-rabilă, căci zaua, care o apără și care o înfașă și iubirea ce a jurat lui Ioazar, palidului Ioazar.

Pentru el și numai pentru el Astarbea ne spune în actul întâiu, că va face totul; nimic nu o va reține; Astarbea ne spune și ne lasă să înțelegem, că va înfrunta totul. Va începe prin a dărîma pe regina și pe fiii ei, și în urmă va dărîma pe odiosul tiran, pe Pigmalion. Ocasiunea i-se prezentă princiocasă. Malachon, unul din Fenicianii fugiți spre soare apune cu Didona, vine trimis cu solia la Tir să ceară lui Pigma-lion averile răpite dela Sicheu, soțul Didonei. Pe acest tinăr, Astarbea îl îmbătase odinioară cu vrajele iubirii; vederea ei îl ameteșce din nou; el îi spune totul și îi descopere gândurile Didonei. Acțiunea tragediei se leagă și face primul pas spre desfășurarea peripețiilor urmă-toare prin destăinuirile Astarbeei și apoi prin visul ce ea murmură în somn prefăcut, când Pigmalion se plimbă chinuit de spaima lui obicinuită înaintea ușei sale.

Malachon, adus în fața regelui, îi dă și apoi cetesce singur scrisoarea Didonei. Când Pigmalion aude că Didona își cere bogățiile, fu-riile lăcomiei sale de bani îl apucă. Dreptele și frumoasele cuvinte ale lui Fadael, fiul seu, cad ca uleul pe jăratcul turbării lui. Isbucnirea acesteia nu mai are margini; regina, fiii sei, sunt goniti cu rușine; pe tronul lui Hiram și al lui Celus se suie curtesana Astarbea.

Fadael, Malachon și alții mai mari ai Ti-rului hotărăsc moartea tiranului. Prin Benaida, bêtărna sa confidentă, Astarbea află totul, și noaptea pe malul mării, ea surprinde secretul conjuraților. La luptă dreptă această au ales pe cel ce va înfige junghiul în inima lui Pig-malion. Fadael, care părușe întâiu favorizat de dei în luptă, e ingenunchiat de Malachon. Lui i-se dă sarcina de a scăpa Fenicia de monstrul ce o turmenta. Conjurații pleacă, Astarbea apare

și prin meșteșugitele și iresistibilele farmece ale firii și frumuseții sale, ea îmbeată și prăbușesce la picioarele ei pe slăbul Malachon. O noapte de plăcere, sorbită pe sinul Astarbeei, înlănțue pe Malachon de capriciul și voința curtesanei. Aceasta după-ce află totul, chiamă pe sateliții regelui, cari omoară pe Malachon. Junghiul, care va omorî pe Pigmalion, trece în mâna lui Fadael, fiul tiranului.

În timpul acesta, durerea de mamă, jalea și rușinea de soție și de regină aduc pe neferi-cita Tofa înaintea altarului lui Baal, ori Melcart, ori Astarbea, ori nu sciu mai care. Aci în templu, după cântările preoților și sacerdotelor, Narbal, credinciosul reginei și al copiilor sei, sfătuie pe Tofa să caute prin surisul, frumuseța și aven-turile sale de iubire, să recăștige inima lui Pig-malion, să-l înduplece a ierta pe Fadael, a goni pe Astarbea, a-și relua soția. Lucrul, dăce Nar-bal, e cu putință. Și așa și este, căci, notați bine acest punct asupra căruia vom reveni mai la vale, Tofa, soția lui Pigmalion și muma lui Fadael, nu poate ave decât 35—40 de ani. La această vîrstă femeia, și mai cu seamă femeia adînc sfășiată și sângerată în firea ei și în fru-museța ei de femeie, poate încă să reușească a fura inimile.

Sfatul lui Narbal e ascultat. Tofa se îm-bracă în haine scumpe — ba încă una atîrnată de altarul lui Baal și Astarbea, are poate o vir-tute supraumană pentru a sufla amorul. Regele vine, Tofa întipăresce pe buze-i surisul condam-natei; Pigmalion o ascultă și destăinuirile soției asupra purtării favoriti sunt gata a convinge pe rege, dacă Astarbea n'ar veni să spulbere cuvintele nefericitei Tofa cu probele cele mai placute tiranului: cadavrul lui Malachon și gră-mești de aur și pietri scumpe. Scenele, și în special scena aceasta, sunt superbe.

Furia lui Pigmalion condamnă pe Tofa să fie sfășiată. În așteptare, ea e în lanțuri și aude — nu scim de ce — pe Astarbea, care spune amantului seu Ioazar vitejiile până acum sevir-șite. Curtesana, pleacă pentru a întinde nouă curse. Regina scie că Fadael va omorî pe rege, pe tatăl seu, și cu toată sdrobitoarea ei nenoro-cire, Tofa voiesce să oprească această crimă, care ar face să se întunece lumina zilei. Nar-bal și muma cu rugăciuni și țipete se încearcă să disuadeze pe Fadael. Scenă magnifică, care a sgduid adînc publicul. Cu toate rugăciunile mamei, Fadael pleacă să ucidă pe părintele seu.

În actul final Pigmalion este în cămăra bogățiilor sale, beat de poftele și de veselile ce-i inspiră aurul și pietriile scumpe. Fadael intră, după el Tofa: lupta începe; nu fiul pe părinte, ci părintele își omoară fiul. Astarbea apare și profitând de spasmele ce l-au apucat de Pigmalion, îl otrăvesce, îl sugrumă. Fen-icianii, cari străbat pe scena omorului, dau Astar-beei răsplată, ce merită crimele și groasnicele sale omururi.

Gion.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

(De ieri.)

Paris, 26 Februarie n. La începutul ședinței camerei a tras un individ două pușcături de revolver în aier. Individul, al cărui nume e Pioniuier, e privit în general de smintit.

Madrid, 26 Februarie n. Curtea de casație a aprobat sentența în contra du-celui de Sevilla, în urma căreia acesta e condamnat la închisoare pe opt ani și la pierderea rangului de ofițer.

Bucuresci, 26 Februarie n. Madjid-Pașa a prezentat în numele Porții propunerea, în urma căreia proiectul Sêrbiei cu privire la tractatul de pace să se mo-difice într'acolo, că dela signarea tractatu-lui sînt restabile: pacea și rapoartele amicale între Sêrbia și Bulgaria. Miatovici a cerut instrucțiuni dela Garașanin.

Roma, 26 Februarie n. (Scirea „Agenței Havas“). Italia a proiectat în mod formal convenția turco-bulgară re-servându-i-se ulterioara sancționare.

(De azi.)

Budapesta, 27 Februarie n. Con-gresul regnicolar al producătorilor de vin s'a deschis în prezența membrilor sosiți din toate părțile țerii. În discursul de deschidere presidentul schitează ca misiune a congresului: Interdicerea fabricațiunii de vinuri măestrite, introducerea vămilor de vin, separarea dreptului regalelor, înlătu-rarea greutăților exportului de vinuri, de-osebite măsuri spre ridicarea producțiunii vinului. După aceste a urmat alegerea biroului.

Belgrad, 27 Februarie n. Garașanin a declarat reprezentantului Turciei, că Sêrbia respinge proiectul Turciei, deoarece-ce din partea Sêrbiei s'a făcut deja în pri-vința încheiării păcii un proiect, pe care l-au aprobat puterile europene. Procurarea de nou material de războiu pentru armata sêrbească s'a sistat.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar.

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

— 4 Martie a. c. imobilele lui Paul Glück decătră jud. cerc. din Arad.

— 21 Maiu a. c. imobilele lui Marcu Calain, decătră trib. reg. din Chichinda-mare, în comuna Cseney.

Economic.

Piața din Sibiu, 26 Februarie. Grâu Hectolitra 47—80 chilo fl. 5.20 până fl. 6.—, grâu mestecat 68 până 82 chilo p. 4.—, până fl. 4.80 secara 66 până 72 chilo fl. 3.20 până fl. 3.80, orș 58 până 64 chilo fl. 2.70 până fl. 3.50, ovės 38 până 45 chilo fl. 1.60 până fl. 2.20, cucuruzul 68 până 47 chilo fl. 3.— până fl. 3.60, mēlaiul 74 până 82 chilo fl. 4.— până fl. 4.50, crumpene 68 până 70 chilo fl. 1.40 până fl. 1.60, semēnță de cânepă 49 până 50 chilo fl. 4.50 până fl. 5.50, mazerea 76 până 80 chilo fl. 5.— până fl. 5.50, linteia 78 până 82 chilo fl. 8.— până fl. 9.— fasolea 76 până 80 chilo fl. 4.50 până fl. 5.—, pāsāt de grāu 100 chilo fl. 15.— până fl. 16.—, fāinā Nr. 3 100 chilo fl. 12.—, Nr. 4 fl. 11.—, Nr. 5 fl. 9.—, slānina 100 chilo fl. 50.— până fl. 54.—, unsōarea de porc fl. 42.— până fl. 46.—, sēu brut fl. 26.— până fl. 28.—, sēu de lumini fl. 36.— până fl. 38.—, lumini turnate de sēu fl. 46.— până fl. 50.—, sāpunul fl. 25.— până fl. 28.—, fēn 100 chilo fl. 2.— până fl. 2.20, cânepa fl. 30.— până fl. 35.—, lemne de ars uscate m. cub. fl. 3.— până fl. 3.50, spirțul p. 100 L. 26 până 28 cr., carnea de vită chilo 36 cr. carnea de vițel 32 până 50 cr., carnea de porc 32 până 36 cr., carnea de berbec — până — cr., ouē 10 cu 15 până 18 cr.

Piața din Medias, 25 Februarie. Grâu hectolitra fl. 5.— până fl. 5.25; grāu mestecat fl. 3.80 până fl. 4.—; secara fl. 3.40 până fl. 3.50; orșul — până fl. —; ovēsul fl. 1.90 până fl. 2.—; cucuruzul fl. 2.90 până fl. 3.25; semēnță de cânepă fl. 3.— până fl. 3.50; crumpenele fl. 1.20 până fl. 1.50; mēlaiul hectolitra fl. 10.— până fl. 12.—; mazerea fl. 4.— până fl. 4.50; fasolea fl. 3.— până fl. 3.25; linteia fl. — până fl. —; chiminul (secārea) fl. 40.— până fl. —; sēu brut 100 kilogrami fl. 28.— până fl. 30.—; lumini de sēu vērșate fl. 48.— până fl. 50.—; unsōarea de porc fl. 50.— până fl. —; slānina fl. 36.— până fl. 45.—; cânepa fl. 26.— până fl. 28.—; fēnul fl. 1.60 până fl. 2.—; sāpunul 100 pucāți fl. 26.— până fl. 40.—; spirțul gradul 9 cr.; carnea de vită chilo 28 până 32 cr.; carnea de vițel 24 până 36 cr.; carnea de porc 36 cr.

Tērgul de rīmātōri în Steinbruch. În 25 Februarie n. s'a notat: unguresci bētrāni grei 40.— cr. până 41.— cr. unguresci grei, tineri 42.— cr. până 43.— cr., de mijloc 42.— cr. până 42.1/2 cr., ușori 40.— cr. până 41.— cr., marfā țērāneascā, grea 40.— cr. până 41.— cr., de mijloc 40.— cr. până 41.— cr., ușoară 39.— cr. până 40.— cr., romānesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr. transito ușori — cr. până — cr., transito sērbesci grei 39.— cr. până 40.— cr., transito de mijloc 39.— cr. până 40.— cr., transito ușori 38.— cr. până 39.— cr., in-grāșāți cu ghindā — cr. până — cr. per 4% cumpenīți la garā.

Cursul la bursa de māruri din Budapesta

dela 25 Februarie st. n.
Grāu (din Banat): 72—73 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. — până —, (dīgā Tisza) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.20 până 8.35, (de Pesta) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 7.95 până 8.25, (de Alba-Regālā) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.05 până 8.35, (de Bacska) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.05 până 8.35, (din Ungaria de nord) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 7.60 până 8.—.
Sēcara (ungurescā) 70—72 Kilo fl. 6.15 până 6.35. (Orđ nutrēt.) 60—62 Kilo fl. 5.40 până 5.70; (de berārie) 62—64 Kilo fl. 6.— până 8.80.
Ovēs (unguresc) 37—40 Kilo fl. 6.30 până 6.75.
Cucuruz (de Banat): dela fl. 5.20 până 5.25; de alt soiū fl. 5.15 până 5.20.
Rapița fl. 10.— până 10.15; de Banat fl. 10.— până 11.50.
Mālaiu (unguresc): fl. 4.60 până 5.—.

Timpul de furnisare.

Grāu (primāvarā) 75 Kilo fl. 7.98 până 8.— (per Septembrie—Octombrie) Kilo fl. 8.12 până 8.14.
Sēcara (primāvarā) 69.7/10 Kilo fl. 5.56 până 5.85
Cucuruzul (Maiu—Iunie) fl. 5.49 până 5.51.
Rapița (August—Septemvrie) fl. 10.1/2 până 10.7/8
Spirt (brut) 100 L. fl. 24.— până 24.75.

Cursul pieței din Sibiu.

din 27 Februarie st. n. 1886.

Hārtie-monetā romānā	Cump.	8.60	vēnd.	8.65
Lire turcesci	"	11.20	"	11.25
Imperiali	"	10.20	"	10.25
Ruble rusesci	"	1.22	"	1.23

Bursa de Budapesta

din 26 Februarie st. n. 1886.

Renta de aur ung.	6%	104.—
" " hārtie	4%	95.20
" " hārtie	5%	153.25
Imprumutul cāilor ferate ung.		
Amortisarea datoriei cāilor ferate de ost ung.		
(1-a emisiune)		100.—
Amortisarea datoriei cāilor ferate de ost ung.		
(2-a emisiune)		127.—
Amortisarea datoriei cāilor ferate de ost ung.		
(3-a emisiune)		114.50
Bonuri ale ung.		104.50
" " " cu cl. de sortare		104.50
" " " bānātene-timīșene		104.50
" " " cu cl. de sortare		104.50
" " " transilvane		104.50
" " " croato-slavone		104.50
Despāgubire pentru dijma ung. de vin		99.25
Imprumut cu premiu ung.		119.—
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin		124.50
Renta de hārtie austriacā		86.40
" " argint austriacā		85.50
" " aur austriacā		114.50
Losurile austr. din 1860		140.25
Acțiunile băncei austro-ungare		869.—
" " de credit ung.		304.50
" " austr.		297.75
Scrisuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina“		101.—
Argintul		5.93
Galbeni impērātesci		10.01
Napoleon-d'ori.		61.80
Mārci 100 imp. germane		126.25
Londra 10 Livres sterlinge		

Bursa de Viena

din 26 Februarie st. n. 1886.

Rentā de aur ung.	6%	104.20
" " hārtie	4%	95.30
" " hārtie	5%	153.50
Imprumutul cāilor ferate ung.		
Amortisarea datoriei cāilor ferate de ost ung.		
(1-a emisiune)		100.50
Amortisarea datoriei cāilor ferate de ost ung.		
(2-a emisiune)		127.—
Amortisarea datoriei cāilor ferate de ost ung.		
(3-a emisiune)		114.75
Bonuri rurale ung.		104.75
" " " cu cl. de sortare		104.75
" " " bānātene-timīșene		104.75
" " " cu cl. de sortare		104.75
" " " transilvane		104.75
" " " croato-slavone		104.75
Despāgubire pentru dijma ung. de vin		99.50
Imprumut cu premiu ung.		119.25
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin		124.50
Rentā de hārtie austriacā		86.15
" " argint austriacā		86.20
Rentā de aur austriacā		114.—
Losuri austr. din 1860		140.25
Acțiunile băncei austro-ungare		874.—
" " austr.		304.25
" " de credit ung.		298.75
Argintul		5.94
Galbeni impērātesci		10.01 1/2
Napoleon-d'ori.		61.75
Mārci 100 imp. germane		126.25
Londra 10 Livres sterlinge		

Bursa de București.

Cota oficială dela 25 Februarie st. n. 1886.

Renta amort. (5%)	Cump.	95.—	vēnd.	96.3/4
" Rur. conv. (6%)	"	86.—	"	86.1/2
Acț. de asig. Dacia-Rom.	"	266.—	"	267.1/2
Banca națională a Romāniei	"	1085.—	"	1183.—
Impr. oraș. București	"	29.—	"	—
Acț. de asig. Națională	"	224.—	"	—
Credit mob. rom.	"	—	"	—
Scrisuri fonciare urbane (5%)	"	81.—	"	81.—
Schimb 4 luni	"	—	"	34.—
Societ. const.	"	187.1/2	"	230.1/2
Aur	"	16.—	"	16.1/4

Cei-ce sufer de plumāni, piept, gūt și ftisie

precum și cei-ce sufer de Astma se fac atenți la efectul vindecător constatat prin mii de atestate al plantei medicinale numite după numele meu „Homeriana“ descoperită de mine în interiorul Rusiei. Broșura despre aceasta se trimite gratuit și franco. Pachetul Teā-Homeriana 60 grami, destul pentru 2 zile costă 70 cr. Acesta poartă ca semn al veritabilității subscriera mea — Paul Homero. — Se capētā veritabil numai direct prin mine sau prin depozitorul meu general dl farmacist Stef. de Szöllösy în Budapesta Christinenstadt, Stadtmeyer Hofgasse.

Avertizez dela cumpērarea de Teā-Homeriana oferită de alte firme fiind constatată ca neveritabilă. Paul Homero în Triest (Austria) descoperitorul și pregătitorul veritabilei plānte Homeriana.

[244] 1—17

În mica scrisoare „Der Krankenfreund“ (Amicul bolnavilor) sūnt indicate o mulțime de remedii de casā, cari s'au dovedit în decurs de mulți ani ca sigure, și din această cauză meritā cea mai călduroasă recomandare. Fie-care bolnav ar trebui să cetească scrisoarea. Cu deosebire celor ce sufer de podagrā, reumatism, oftică, slābiciune de nervi, anemie, li se atrage atențiunea la aceea, că foarte adeseori așa numitele boale incurabile, se vindecă cu medicamente de casā. Cine dorește să cetească cărticea „Krankenfreund“, se scrie o corespondență la institutul editor Richter în Lipsca, și expedarea va urma. Prin aceasta nu se fac spese pentru comandator.

[194] 15—20

Învingerea industriei!

În urma cumpērării întregului deposit al uneia dintre cele mai însemnate fabrici, care și-a sistat lucrările la sfīrșitul anului, sūnt în poziția de a presta atât de ieftin ceva, ce până acum n'a existat. Vēnd adevă pentru prețul de bațjocurā, ce nu face nici jumătate prețul de lucru, numai pentru

fl. 2. 25

un

Costum bărbătesc

extraordinar de cald, deplin gătit, probat

(așa numitul costum-tigru) indispensabil pentru fiecare bărbat, sēрман ori bogat, deoarece ce e potrivit pentru ori-ce clasā. Aceste costume solide, țititoare se capētā în toate mărimile pentru ori-ce staturā în deposit și ca măsurā e deajuns lungimea pășirii și circumferența peptului pentru a primi un costum potrivit. Cine voiesce dar' se se îmbrace bine și călduros, cine își iubesc sănătatea și punga, se comandeze cât se poate de iute, deoarece ce depositul va fi curēnd cuprins.

Numai fl. 3.50

Un costum de doamne gata.

Mii și earāși mii dintre cele mai noue și mai frumoase mostre, una mai gingașă decât cealaltă, exclusiv de o fantasie încāntătoare, tușată sau carrată, țititoare, tare, calmuc și barchent de modā, în colorile cele mai frumoase și mai moderne, sure, vinete, întunecate, drop, în diferite nuanțe întunecate, sūnt confecționate în costume de earnā, și

Un costum de dame pentru earnā

cald, modern, frumos,

asemenea desenului gata, elegant, ajustat

costă, câtā vreme depositul va a ajunge, **numai fl. 3.50** sau aceeași executare în o calitate cu mult mai finā **fl. 4.50**. Costumul consistă din un peptar larg și o taliā potrivită frumos croită (blusā).

Trimiterea cu rambursā prin

Depositul de fabricate indigene

al lui Fekete

Viena, Hundsthurmerstrasse Nr. 18/33.

Avertizez dela oferte imitate.

[236] 6—6

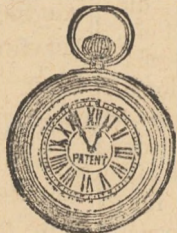
!!Admirabil!!

cu ajustare și formā elegantā, durabilitate si aparat excelent e

Orologiul cu pendulā în formā remontoir

inventat de mine și premiat cu 6 medalii de aur și argint.

10 ani garanță pentru puterea de iluminare a cadrei

Prețul
fl. 2.85

2 ani garanță pentru mersul corect al orologiului

Prețul
fl. 2.85

Acest orologiu foarte frumos e lucrat cu capac în metal de aur Cuirrepoli acurat conform desenului alăturat, are o cadrā de sticlā oablā patent, care are însușirea admirabilă de a lumina noaptea de sine ca lumina lunii. Afară de aceasta orologiu e provēdūt cu un aparat cu clopot de trezit și sgomot, are două ponduri de bronz și după-ce prețul e statorit numai cu doi floreni și 85 cr., îi este oferită ori-și-cui posibilitatea de a-și procura un astfel de decor pentru locuința sa. Expedarea se face singur numai pentru plățirea anticipativā sau prelūngā rambursā c. r. prin

Ignatīu Weiss, orologier și fabricant

Viena, II Tempelgasse 6—30.

Orologe de bozunar remontoir compacte, țititoare cu aparat excelent ofer prelūngā garanță cu capac de metal asemenea argintului ā fl. 6.50, foarte fin, aurit, nu se poate deosebi de aurul veritabil fl. 7.50.

[246] 1—4

Vinuri naturale
transilvānene
premiatē

Vinuri de pe Tērnavā

se ofer decātrā subscrisul pentru urmātoarele prețuri ieftine:

	flacoane:	mari,	de mijloc,	mici
		3/4	1/2	3/8 Litr
Vin de measā	40	—	25	cr.
Vin de dineu	50	—	30	"
Vin dessert, ales	60	—	35	"
dtto. risling	60	—	53	"
Assbruch	—	60	—	"

Depoiste în Sibiu:

Depositul principal: Traficul mare de tutun, piața mare.

Deposite mici: J. F. Breitenstein, strada morii Nr. 27.

J. J. Conradt, piața micā Nr. 13.

Georg Hersch, strada Cisnādiei Nr. 32.

Gustav Kessler, strada măcelarilor Nr. 36.

Traficul de tutun, strada urezului Nr. 7.

Francisc Jahoda, strada turnului Nr. 18.

Ospetāria, strada Oanei Nr. 9.

Dtto strada Oanei Nr. 34.

Flacoanele goale se primesc înapoi și adevă: cele mari pentru 10 cr., cele mijlocii pentru 8 cr., ear' cele mici pentru 6 cr.

Vēndētorii primesc rabat.

Vindere în legāturi din anii 1862 până 1885.
Comande din afarā se efectueșe prompt.

Carol F. Jickeli în Sibiu.

[238] 8